

Spørgsmaal maa der nødvendigvis tages Anstand paa, det kan ikke løses strax, men saa er der ogsaa Grund til at erkjende, at man helst strax maa gaa til saadanne Bestemmelser, som der her foreslaas, som ganske vist ikke træde frem som Alberdomsforsørgelse i det ærede Medlems Forstand, men som dog maatte, hvis det bliver ført ud i Livet, vilde komme overmaade mange Mennesker tilgode, som nu ikke ere istand til at se det.

Jeg skal endnu gjøre et Par Bemærkninger, dels om den frivillige Fattighjælp, dels om den Sammentobling, som det ærede Medlem havde travlt med i Gaar. — Hvad den frivillige Fattigunderstøttelse angaar, saa maa jeg tilstaa, at jo længere jeg lever, jo mere utilboelig bliver jeg til at gaa til den Stat i Staten, den indenfor Kommunen eksisterende valgte Bestyrelse for en Kasse, der ikke fylder sig selv. Vil man ind paa et frivilligt Fattigvæsen — jeg taler nu ikke ligesom om den storstilede Opgave, som det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgfreds (Thorup) var inde paa, at lade det afløse det tvungne — men vil man ind paa et frivilligt Fattigvæsen, saa maa man ogsaa gjøre det saaledes, at det fuldt ud bliver Frivilligheden, det kommer an paa, og at der altsaa ydes noget Betydeligt. Jeg tror, at man vil se, at det er de Fattigtasser, der ere indrettede efter Kommunalloven af 6te Juli 1867, som have forhindret noget Ordentligt i at komme op i Samfundet i den Retning; thi naar man kan gaa til Kommunen eller Staten, og sige: Lad os faae det og det, og det saaledes kan fordeles paa de store Kredse, saa ser jeg ikke, hvorfor de Private skulde sætte sig igang; saaledes holdes altsaa Frivilligheden tilbage, og det bliver ikke til Alvor. Derfor vil jeg sige, selv naar det ikke skal være Fattighjælp, saa lad os gaa til Kommunalbestyrelsen, jeg stoler mere paa den end paa de tilfældig valgte Folk, og det har ogsaa i mange Tilfælde vist sig rigtig. De Steder, hvor den frivillige Understøttelse virkelig har havt stor Fremgang, skal det nok vise sig, at det er, fordi den selv har vidst at skaffe Midlerne tilveie. Jeg finder det meget uheldigt, om et saadant Tilfælde, som det, at en Mand i kortere Tid ikke kan yde Sygefassebidrag, udelukkende skulde kunne afhjælpes ved, at Private ere villige til at hjælpe ham, men jeg mener ogsaa, at det ikke vil være meget vanskeligt at faae det afhjulpet, f. Ex. gjennem Solidaritet; men paa den anden Side tror jeg ikke, det er rigtig, at man saa hurtigt aabner Veien til det offentlige Fattigvæsen; jeg tror, det svækker Ansvars-

følelsen adskilligt, og jeg tror ikke, at det fra Samfundets Standpunkt er heldigt. Jeg er nemlig ikke som det ærede Medlem tilbøjelig til at se det blot fra Individets Standpunkt, men jeg ser det ogsaa fra Samfundets. Jeg maa altsaa tilstaa, at jeg er noget mindre ivrig lige overfor den Bevægelse, som det ærede Medlem omtalte, indtil jeg ser, at der virkelig er alvorlig Villie til at fremme den paa Frivillighedens Grundlag. Jeg skal derimod tiltræde en Bemærkning fra det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgfreds. Han sagde nemlig i Gaar om den kristelige Menighedspleie og maatte ogsaa om forskellige frivillige Understøttelsesfor- eninger, at han bestemte havde det imod dem, at de toge Hensyn til, om Folk vare forsørgelsesberettigede paa vedkommende Sted eller ei. Jeg tror, at dette hans Standpunkt er fuldstændig berettiget. Skulle vi ind paa den frie Understøttelse, saa maa vi virkelig se bort fra, om Vedkommende er forsørgelsesberettiget her eller der. Saa maa man hjælpe Enhver, der er i Trang, og tage ham, hvor han er. — Det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgfreds (Neergaard) talte i Gaar om Sammentoblingen. Han hentyede at være af den Anskuelse, at Kap. VII. i denne Lov var knyttet til Sygefasseloven. Det er en Feiltagelse. Hvis det ærede Medlem vil se nærmere efter, vil han finde, at der er Tale om et „Medlem af en Sygefasse, hvis Love ere godkendte af Indenrigsministeren“. Der staar ikke refereret til nogen Lov om Sygefasser. Det forudsætter, at man ogsaa, selv om denne Lov ikke kommer ud, kan anerkjende Sygefasser. Jeg er med det ærede Medlem enig i, at det er ønskeligt, at Sygefasseloven bliver færdig førend denne Lov eller samtidig med denne Lov, men det er ikke nødvendigt; Sammentobling har ikke fundet Sted. Jeg skal, da jeg taler om disse Bestemmelser, ogsaa berigtige en Feiltagelse hos det ærede Medlem, og det er den, at der kunde være Tale om, at den, der fik Understøttelse efter § 64, i nogen Retning skulde betragtes som hjulpen af og derved generet af Fattigvæsenet. Det er udtrykt ganske simpelt. Jeg skal tilstaa, at disse §§ 64 og 65 have været affattede flere Gange, og at de have havt et større Omfang end nu, og det kan være, at de ere knappe nok. Jeg skal blot gjøre opmærksom paa et enkelt Punkt. Der staar saaledes: „skal den Hjælp, der af det Offentlige ydes ham til forsat Aar og Pleie eller til hans og Families Underhold, ikke betragtes som Fattighjælp“; Andet staar der ikke. Nu kan det ærede Medlem behage at fortolke disse